

Carnete maro II

**AUREL
DUMITRAȘCU**

Cuprins

(Alt carnet maro)	42
(Alt carnet maro, 1986)	76
(Alt carnet maro)	511
(Alt carnet)	521
Addenda	535

- Avem nevoie de lungi tăceri pentru a spune un singur cuvânt.
*
- Nu există limită în care dragostea să fie ținută la rând.
*
- Fiecare cuvânt trăit cu un poet este tare frumos.
*
- Literatura n-are cum să fie un colț de pâine pe care se semnează câte unul din când în când.
*
- Rareori ai privit o femeie mai senzuală decât Clara Bow! Minunată creatură!
*
- Nu, alții nu-s mai deștepți! Doar că au o memorie bună.
*
- Revezi un film emoționant al lui Jerzy Hoffman – „Vracul”. Mama a fost profund impresionată. Zicea că n-a mai văzut niciodată un film ca acesta, cu o asemenea poveste.
Borca, duminică, 15 septembrie 1985
*
- Penibilitate, din nou, la școală. Huliganul acela de ed. fizică a făcut iar scandal să nu ți se dea ore de sport, de parcă ar fi fost ale lui. N-ai întâlnit un individ mai infect între oameni. E și părerea tuturor celorlalți.
*

- EA. Va pleca la Brașov mâine! N-ai s-o iubești niciodată mai puțin. De fiecare dată când te gândești cu dor la EA, ți se umezesc ochii. Cât de profund ți-a intrat în suflet! De neuitat, de neuitat!
Îi dorești atât de mult BINELE!
*
- Ți-a scris o epistolă cu părere de rău că nu mai poate trece pe la tine. „Îți doresc multă liniște și-ți mulțumesc sincer că ești, că m-ai făcut altfel, cu totul altfel de cum eram.”
*
- Conștiință: totul e insipid la școală fără Tudorița și celelalte puștoaice de anul trecut. Erau așa frumoase, te legau atâția ani de ele!
*
- A venit Radu Florescu în concediu. Te bucuri că ai cu cine hoinări pe aici!
marți, 17 septembrie 1985
*
- Și totuși: tare nenorocit ești, tare amărât că nu poți pleca de aici, că ești în continuare jignit fără motiv, că nimic nu se limpezește în existența ta. Ai treizeci de ani și te plângi. Mai bine te-ai sinucide!
*
- A iubi pe x sau y „ține de orgoliu”, a iubi ține doar de ființă.
*
- Trei zile la P. Neamț. Trei femei ți-au spus că te iubesc mult. Două te-au și convins. Una a dat telefoane istorice.
Imense cozi la pâine. Îi spui lui M., trecând pe lângă o asemenea coadă: „Știi ceva? Dacă vreau să fac pe nebunul, mă așez la o asemenea coadă!”
*

- Te-a durut abdomenul îngrozitor. Parc-ai avea o tenie în tine!

luni, 23 septembrie 1985

– Nu-ți mai place să scrii scrisori! E un sentiment nou, aproape inexplicabil. Semn că nu mai poți trăi singur?! Semn că-ntr-adevăr te maturizezi greu?! Mai multă luciditate?! Teamă!?

*

– Inclusiv notațiile stupide din aceste carnete încep să te irite. Ce-ar fi să înjuri tot ce e de înjurat după care să te sinucizi? Fără ca să te găsească cineva. Apoi pentru mistici...

*

– Citești de-a valma: Nae Ionescu, Barthes, Tudor Octavian, Léo Strauss, Rimbaud, Steiner, Cioran, Grigore Vieru, Bergson. Și nu vrei să te mai plângi, orice-ar ieși din zilele prăpădite duse pe aici!

miercuri, 25 sept. 1985

*

– Ar trebui să te duci la primărie pentru a se confirma oficial că încă ești viu.

*

– Citești. Te strâmbi în aceleași pete.

*

– Vine o femeie. Pe drum. Cum să schimbe ea pustiul cu care joci rummy?!

*

– Prea multe dureri de stomac! Ți-au dat lacrimile. De asta nu mai poate creierul tău!

*

– Bărbații se însoară în grabă, speriați, ca să nu mai țipe la mărăcini. Îțiiei femeie ca să ai la cine țipa.

*

– Minela. Frumoasă și proiectată pe un pâlț de meri încărcăți. I-ai întins o pară. Gura ei se rezema sfioasă de fruct. Era frumoasă. Ai dat un telefon ca să-i înlesnești un transfer. Dumitrașcu și traficul de influență!

*

– Copii proști la școală. Cei de-a 8-a nu știau care-i cina și care-i micul dejun. Cel mai dobitoc dintre ei ți-a spus că el, seara, ia masa. Pusesese nostim până să fie inteligent.

*

– Nu există femeie de 40 de ani care să nu se iubească oricum, aproape cu disperare. O, bietele doamne și batistele lor strepezite!

*

– Sexul face toată dezordinea lumii.

*

– Rimbaud. În ultimele versuri își bate joc de prinsorile noastre.

25 sept. 1985

*

– Dumitrașcule, mai ai timp să scrii „Oda ta în metru antic”?!

*

– Te-ai gândit într-un miez de noapte: Să nu vorbim prea mult despre umbră, pentru că ea depinde de existența luminii.

*

– Ai citit de nenumărate ori „tratatul de eretică” în ultimii ani. Azi ai tăiat copios. Ești mai liniștit. Iscat de o fință muzicală (EA), *Tratatul* se pierdea în anumite pasaje muzicale, dar nesemnificative. Ai recitit astăzi. Ți-a luat câteva ore. Dacă ai avea o mașină de scris acasă, ar fi tare bine! Dar nu ai.

*

– O scrisoare de la EA, din Brașov. Nu e proastă. Contaminată de tine, de lecturile din Paler și Buzura. Departe. Acum simți mai clar că EA e o utopie. O utopie căreia îi duci dorul.

*

– Zile cu Radu Florescu, în continuare. Nu-ți dai seama cum îți vor ceda nervii după plecarea lui.

Nu ai vești despre eventuala ta plecare. Ai avut ore la școala de pe Sabasa. Aproape toți elevii sunt totalmente nepregătiți. Cei de-a 8-a nu știau ce e „micul dejun” și „cina”, iar despre „perfect compus” nu puteau preciza dacă e o ecuație sau un cocor.

Halal profesori! Halal învățământ! Cum ai putea să-i mai salvezi pe acești copii în doar câteva luni?!

duminică, 29 septembrie 1985

*

– Radu a plecat azi la P. Neamț și de-acum n-o să te mai viziteze nimeni. Încă nu-ți dai seama cum vei supraviețui?!

luni, 30 septembrie 1985

*

– Începi o scrisoare așa: „La ora 15:30 e o vreme excelentă pentru a înceta din viață.”

*

– N-ai văzut cuci morți, însă știi că arată rău, că inhibă, de aceea tot ce nu-ți iese și se pare un cuc mort pe masa ta de scris.

*

– Toate păsările care nu stau de vorbă cu ticăloșii își fac iluzii. Ca tine.

*

– Nervii nu-ți sunt doar întinși la maximum, îți sunt pur și simplu încălțiți.

*

– Ai ales singurătatea nu pentru că ai fi Dumnezeu.

*

– Dacă nu te-ai lăsa zilnic înfulecat de cărți, ai înnebuni.

octombrie 1985

*

– Un vis cu tata, după mulți ani – se pare. Veneai într-o mașină, ploua. Îl știai bolnav. Te grăbeai. O-ntâlnești pe mama pe drum. O cerți că l-a lăsat singur în casă. Intri în casă. Deschizi ușa camerei (tale) și vezi ce-i cu el. Era cu spatele, în picioare, și-și trăgea pantalonii. Încea să bage piciorul stâng în pantalon. Voia să se întoarcă să vadă cine-i. Te-a privit la a doua sau a treia încercare de a întoarce capul și a exclamat constatativ: „A!”

*

– Laurențiu Dumitrașcu la Borca. Prea puțin timp pentru a deveni profunzi.

*

– La P. Neamț, în două zile. Te vezi cu Maria și *brusquement* celelalte lucruri pierd în fața întâlnirii voastre. E întotdeauna frumoasă și va trebui să-ți înveți nebunia cu absența desăvârșirii în lume. Cu atât mai mult la femei. Îl crezi pe Nae Ionescu. Iubirea este pur spirituală. Iubirea trupului e o continuare imperfectă a actului de iubire. Și poate că la oameni numai moartea este o taină.

*

– Visezi un alai de puștoaice favorite într-un peisaj muntenesc, verde, însoțit, vărătic. Erau toate. Și una desprinzându-se spre tine, căutându-te. EA. Era așa frumoasă. Te-ai trezit gătuț de dorul de EA. Pacostea!

*

– Adrian a ieșit la concursul de debut al JUNIMII! Radu – nu! Sunt cincisprezece nume! Numai figuri, cu mici excepții! Bine, în sfârșit, că Adrian iese în lume!

*

– O epistolă de la Ion Simuț. Un însingurat. Cu voia altora. Zice: „frumosul și neliniștitorul volum de poezii *Furtunile memoriei*”.

miercuri, 16 octombrie 1985

*

– D.R. Popescu și alți scriitori au trecut cu un autocar prin Borca, în drum spre V. Dornei și Călimani. Află aceasta din articolul *Contacte* al lui Nicolae Turtureanu, apărut pe prima pagină în *Cronica* nr. 41, din 11 octombrie 1985. La un moment dat, descriind drumul spre V. Dornei, consemnează: „În curtea bunicului de la Pipirig cresc sonde. La Borca e învățător poetul Aurel Dumitrașcu. Broștenii ne întâmpină cu luminile blocurilor aprinse (...).”

*

– La P. Neamț, răsfoind planurile editoriale pe 1986, constăți cu bucurie că Gellu Dorian e-n planul ferm al editurii Junimea! În sfârșit, dragul de el!

Primești o scrisoare de la el, între timp. Ieri. Îți spune vestea despre el, după ce mai întâi preciza (și te felicita) că te-ar fi văzut în planul Cărții Românești trecut cu o carte de *Poeme*.

La P. Neamț nu văzuseși planul Cărții Românești. Nici nu știi dacă trebuie să te bucuri, dacă e într-adevăr așa! Acum zece zile, ai vorbit cu George Bălăiță la telefon și îți spusese că ești în plan, dar că acesta trebuie să vină aprobat de la Consiliul Culturii. Era-n concediu, lucra – scria, deci. Te-a întrebat ce-ai mai rezolvat cu serviciul, se oferise să vorbească și el cu Amza Săceanu, să-i spună și D.R.-ului. Oricum e un scriitor de treabă.

Poate că are-ntr-adevăr „Moldova demnității noastre”.

*

– Ei, ciudat, îi scrii cu dor!

*

– La școală – jale! Niciun elev de clasa a 8-a nu știa că titlurile operelor se scriu între ghilimele. Ai făcut o criză. Ce dracu’ i-au învățat profesorii?! Pentru ce sunt plătiți?!

*

– Începi să înveți engleza. Ai mai început și altădată. Nu trebuie să mai cedezi. *Il faut!*

*

– Multe pagini din Petre Botezatu. Și mai multe din Nichita. Două ore citești dintr-un dicționar de mitologie generală al lui Kernbach. Răsfoiești Mircea Eliade. Citești Cezar Ivănescu.

*

– Ești singur. Dar e bine.

18 octombrie 1985

*

– După ce vine frigul, una din cele mai mari bucurii pe care le-ai trăit deseori a rămas focul care trosnește în sobă. E atât de liniștitor, atât de reconfortant să auzi focul în sobă în timp ce afară e rece sau e vijelie!

În toamna aceasta rece, parcă mai mult ca oricând, focul din sobă este o bucurie pe care o trăiești cu voluptate, liniștit.

*

– A compătimi înseamnă a-l pregăti pe om pentru înmormântare.

*

– Mare-i Parisul lui Dumnezeu!

*

– După ce n-a făcut-o la timp, în *Ceahlăul* nr. 2520, din 12 octombrie 1985, Cristian Livescu scrie despre *Furtunile memoriei*. Spicuiești: „Un poet de certitudine al valului liric impus la începutul acestui deceniu (...). Post-modernismul lui Aurel Dumitrașcu e unul al regizării ironice a spațiului textual, al alunecării combinatorii de planuri între fantezia senzitivă și fantezia lecturii, producând adevărate „furtuni” de semnificație. *Divina paradoxalia*, titlu dat unuia din ciclurile cărții, se referă tocmai la miracolul poeziei de a-și crea autonomia de iluzie și, totodată, de a nu-și suprima apartenența la textul concret, citit cu ochii lacomi de imagine, după cum poate sugera întrepătrunderea, la instanța lirică, (! – n.m.) a fiorului vital cu acea caldă frăgezime a reveriei de bibliotecă. (...) Place, la acest poet, fantasticul textual cu care știe să-și susțină fiecare experiență asociativă.” Deh!

20 octombrie 1985

*

– În *Convorbiri literare* nr. 5/1985, la „Cronica literară”, sub titlul *Tendințe*, Constantin Pricop teoretizează pe marginea apucăturilor nou-veniților în poezie, după care se ocupă de Liviu Ioan Stoiciu și de tine.

Printre altele, despre tine: „Mai multă încredere în puterile originare ale poeziei arată Aurel Dumitrașcu în volumul său de debut, *Furtunile memoriei* („memoria”, iată o altă obsesie a poezilor de azi). Autorul, care, de altfel, e de mai multă vreme prezent în presa literară și în antologiile unor edituri, (! – n.m.), n-a intrat, precum alții, în atenția unei critici, fixate, nu se știe de ce, numai pe câteva nume. Calitățile sale nu sunt însă cu nimic mai prejos de ale celorlalți colegi de generație. Dimpotrivă. N-aș vrea să se creadă, spunând asta, că volumul lui mi se pare întru totul remarcabil.

Influente din cărțile celor de aceeași vârstă, care nu se potrivesc structurii sale artistice, îl fac uneori vulnerabil. Pentru că Aurel Dumitrașcu e în primul rând un temperament liric, căruia lecturile, bine asimilate, din poezia modernă, îi dau de obicei prilejul să-și pună integral în evidență propria personalitate: [citează de la pag. 33 și 35].

Prospețimea percepției, capacitatea poeziei sale de a reda forța mirării, a tainei pe care o descoperă (...) mă fac să cred că Aurel Dumitrașcu va atrage atenția cititorilor avizați. (...) [P]entru el, lirismul constituie revelarea unor posibilități nebănuite de a pătrunde spații altfel inaccesibile. (...) De aceea, secvențele necontaminate de nicio modă din *Furtunile memoriei* mi se par a schița o perspectivă fertilă și cred că Aurel Dumitrașcu este una din promisiunile cele mai serioase ale poeziei tinere.”

*

– Pentru a mai economisi hârtia igienică, ai dus la WC câteva volume victorioase semnate de Tiberiu Utan, Mihai Beniuc și Paul Anghel. Rareori ai constatat atâta găgăuism sub trei semnături.

Ai sentimentul, însă, că Beniuc este desăvârșit în gâgism și incultură. Citezi absolut la întâmplare:

„De-acolo plouă stele și se-nalță
Ereți ca să coboare iar.
Iar lângă drum, când moțul se descaltă,
Privește către marele-n zadar.

— Nu mai privi, măi moțule, la cer!
Spun învățați că subt pământ,
La Cluj, aici, e zăcământ de fier
Și alte bogății, și-a tale sunt!”

Sau:

„Cât efort, ce șovăieli

Au făcut isteții meșteri,
Începând încă din peșteri,
Câte greșuri și-ndoieli
Până-n era nucleară
Pentru-așa știință clară!”

Da, „cât efort”, vorba acestui Institut de debilitate care este Beniuc, pentru a-ți face de rușine toate rudele!

Cât de vinovat este Partidul pentru că l-a creat pe M.B.?!
21 octombrie 1985

*

– Dintr-o scrisoare către Marta Petreu:

... mă simt ca un nenorocit în care bat clopotele.

...

În rest, capul meu stă în debara. Îl așez pe un volum al tău. E numai sânge pe acolo.

...

În La Nouvelle Héloïse, se preciza că „frumos e numai ceea ce nu există”.

...

Încet, încet, voi spune tot mai des că arta se naște din spaimă, că scriem pentru a ne apăra de ceva, în primul rând de noi, că suntem în stare să credem în orice pentru că nu suntem obișnuiți cu orice.

...

... umilința, acest dar creștin prin care ne lepădăm de noi înșine.

...

Nu limbajul e filosofic, ci modul cum te plasezi în raporturile cu existența. Poezia nu e, totuși, cunoaștere, e pregătire pentru cunoaștere (poate în genul ascezei, până la un punct); cunoașterea trebuie să fie ceva ce depășește personalitatea, inteligența, „talentul”. Poate că e mărturisirea